

CAPITOLUL 1

Bună dimineața! Vei muri

Mda, știi. Veți citi despre cum am murit în chinuri groaznice și veți spune: „Uau! Ce tare, Magnus! Pot să mor și eu în agonie?”

Nu. Nu se poate.

Nu săriți de pe acoperișuri. Nu vă aruncați în fața mașinilor și nici nu vă dați foc. Nu așa se face. Nu veți sfârși unde am sfârșit eu.

În plus, nu vreți să fiți în pielea mea. Decât dacă aveți vreo dorință nebună să vedeți războinici strigoi care se hăcuiesc între ei, săbii care străpung nasul unor uriași și elfi întunecați în costume șic, altfel, nici prin cap să nu vă treacă să căutați ușile cu cap de lup.

Mă numesc Magnus Chase. Am șaisprezece ani. O să vă povestesc despre cum s-a dus de râpă viața mea după ce-am fost ucis.

Ziua a început destul de normal. Dormeam pe trotuar sub un pod din Grădina Publică când un tip mi-a tras una și m-a trezit, spunându-mi:

— Ești căutat.

Apropo, de doi ani locuiesc pe străzi.

Unii veți zice: „O, ce trist!“. Alții: „Ha, ha, ce ratat!“ Dar dacă m-ați întâlni pe stradă, nouăzeci și nouă la sută dintre voi ați trece pe lângă mine de parcă aș fi invizibil.

V-ați ruga: „Doamne, sper să nu-mi ceară bani.“ V-ați întreba dacă sunt mai în vârstă decât par, pentru că un adolescent n-ar avea ce căuta pe străzile din Boston în toiul iernii, înfășurat într-un sac de dormit vechi și împuțit. „Cineva ar trebui să-l ajute pe sărmanul băiat!“

Apoi ați merge mai departe.

Mă rog. N-am nevoie de mila voastră. Sunt obișnuit să mi se râdă în nas. Și foarte obișnuit să fiu ignorat. Să continuăm.

Vagabondul care m-a trezit e un tip pe nume Blitz. Ca de obicei, arăta de parcă trecuse printr-un uragan. Părul negru și sârmos era plin de bucățele de hârtie și de rămurele. Avea pielea măslinie și, din loc în loc, era acoperită cu gheață. Barba creață îi era răvășită. Poalele hainei erau tivite cu zăpadă pentru că o târâse pe jos – Blitz avea un metru șaizeci și cinci înălțime –, iar pupilele îi erau atât de dilatate încât se confundau cu irisurile. Expresia lui mereu alarmată îl făcea să arate ca și cum ar fi pe punctul să țipe.

Am clipit ca să-mi limpezesc ochii. Aveam în gură un gust de hamburger stătut. Sacul de dormit era cald și chiar n-aveam chef să ies din el.

— Cine mă caută?

— Nu sunt sigur.

Blitz și-a frecat nasul care îi fusese rupt de atâtea ori încât căpătase forma unui fulger.

— Împart unii fluturași cu numele și fotografia ta.

Am înjurat. Cu polițiștii și gardienii din parc mă descurcam. Dacă auzeau de polițiști leneși, asistenți sociali voluntari, studenți beți, dependenți de droguri în căutare de victime mici și neajutorate de care să se lege, eram liniștit. Toate astea ar fi fost ca și cum cineva ar

fi încercat să mă trezească punându-mi în față clătite și suc de portocale.

Dar dacă cineva știa cum mă cheamă și cum arăt, asta nu era bine. Poate că cei de la adăpost se supăraseră că le stricasem casetofonul. (Colindele alea mă scosese din minți.) Poate că fusesem surprins de vreo cameră de supraveghere când furasem ultima dată din buzunare în cartierul teatrelor. (Hei, aveam nevoie de bani pentru pizza.) Sau poate că, deși puțin probabil, poliția mă căuta ca să-mi pună întrebări despre moartea mamei...

Mi-am adunat lucrurile, chestie care mi-a luat cam trei secunde. Sacul de dormit bine strâns a ajuns în rucsac, alături de periuța de dinți, niște șosete și lenjeria de corp. Cu excepția hainelor de pe mine, era tot ce-aveam. Cu rucsacul pe umăr și cu gluga gecii trasă până în dreptul ochilor, puteam să mă pierd ușor în mulțimea de pietoni. Boston-ul era plin de puștani de liceu. Unii erau mai slăbănogi și arătau mai tineri decât mine.

M-am întors spre Blitz.

— Unde i-ai văzut pe ăia cu fluturașii?

— Pe Beacon. Se îndreaptă spre partea asta. Un tip alb de vârstă mijlocie și o adolescentă, probabil fică-sa.

M-am încruntat.

— N-are nicio noimă. Cine...

— Nu știi, puștiule, dar trebuie să pleci.

Blitz a privit printre gene în lumina soarelui care răsărea colorând în portocaliu ferestrele zgârie-norilor. Din motive care nu-mi erau foarte clare, Blitz ura lumina zilei. Poate era cel mai scund și mai trupeș vampir boschetar din lume.

— Ar trebui să mergi la Hearth. Se învârte prin Copley Square.

Am încercat să nu mă enervez. Oamenii străzii din zonă spuneau în glumă că Hearth și Blitz erau mama și tatăl meu, pentru că fie unul, fie celălalt era mereu în preajma mea.

— Mersi, am spus. Mă descurc.

Blitz și-a ros unghia de la degetul mare.

— Nuș' ce să zic, puștiule. Azi e altceva. Trebuie să fii foarte atent...

— De ce?

A aruncat o privire peste umărul meu.

— Uite-i.

Nu vedeam pe nimeni. Când m-am întors, Blitz dispăruse.

Mă scotea din minți când făcea chestia asta. *Puf!* Tipul era ca un ninja. Un ninja vampir vagabond.

Aveam de ales: să merg în Copley Square și să stau cu Hearth sau să o iau spre Beacon și să încerc să-i depistez pe cei care mă căutau.

Descrierea lui Blitz îmi stârnise curiozitatea. Un tip alb de vârstă mijlocie și o adolescentă care mă căutau la răsăritul soarelui într-o dimineață friguroasă. De ce? Cine erau?

M-am strecurat pe malul iazului. Nu mergea mai nimeni pe aleea de sub pod. De aici puteam vedea dealul și pe oricine s-ar fi apropiat pe aleea de sus, fără să fiu văzut.

Pe jos se așternuse un strat de zăpadă. Cerul era atât de albastru încât te dureau ochii. Crengile desfrunzite ale copacilor arătau de parcă ar fi fost trase în sticlă. Vântul îmi trecea prin haine, dar frigul nu mă deranja. Mama obișnuia să glumească spunând că sunt pe jumătate urs polar.

„La naiba, Magnus!“, m-am dojenit.

Chiar și după doi ani, amintirile despre ea erau ca un teren minat. Cum dădeam peste una, cum îmi pierdeam de îndată liniștea sufletească.

Am încercat să mă concentrez.

Bărbatul și fata veneau spre mine. Părul grizonant îi trecea bărbatului peste guler – nu pentru că ar fi fost asta intenția, ci pentru că nu părea să dea doi bani pe tuns. Arăta încurcat, ceea ce m-a dus cu gândul la un profesor suplinitor: „Știu că am fost lovit de un cocoloș de hârtie înmuiată în scuipat, dar habar n-am cine l-a aruncat.“ Era încălțat cu niște pantofi total nepotriviți pentru iarna din Boston. Șosetele aveau nuanțe diferite de maro. Cravata arăta de parcă îi făcuse nod bătând pe întuneric.

Fata sigur era fiica lui. Avea părul la fel de des și ondulat, deși al ei era blond deschis. Era îmbrăcată mai rezonabil, cu cizme de iarnă, blugi și un hanorac, de sub care, la gât, se întrezărea un tricou portocaliu. Avea o expresie mai hotărâtă, mai furioasă. Ținea strâns în mână un teanc de fluturași de parcă ar fi fost niște eseuri la care ar fi primit pe nedrept note proaste.

Dacă pe mine mă căuta, nu voiam să mă găsească. Era înfricoșătoare.

Nu i-am recunoscut nici pe ea, nici pe taică-său, dar ceva se întâmpla în creierul meu... ca și cum un magnet încerca să extragă o amintire foarte veche.

Tatăl și fiica s-au oprit la răscruce. S-au uitat în jur de parcă abia și-ar fi dat seama că se aflau în mijlocul unui parc pustiu, în toiul iernii, la o oră imposibilă.

— Incredibil, a spus fata. Îmi vine să-l strâng de gât.

Presupunând că se referea la mine, m-am ghemuit și mai mult.

Tatăl a oftat.

— Poate c-ar trebui să încercăm să nu-l omorâm. E unchiul *tău*.

— Dar *doi ani*? a întrebat fata. Tată, cum a putut să nu ne spună nimic timp de *doi ani*?

— N-am nicio explicație pentru comportamentul lui Randolph. Niciodată n-am avut, Annabeth.

Am tras aer în piept cu atâta forță încât mi-a fost teamă că mă vor auzi. Parcă mi s-ar fi luat un vâl de pe creier, dezvăluind amintiri încă vii de când aveam șase ani.

Annabeth. Ceea ce însemna că omul cu părul grizonant era... unchiul Frederick?

Mi-am amintit de ultima Zi a Recunoștinței petrecută în familie: Eu și Annabeth în biblioteca din casa unchiului Randolph, jucându-ne cu niște piese de domino, în timp ce la parter adulții țipau unul la celălalt.

„Ai noroc că trăiești cu maică-ta.“ Annabeth a mai așezat o piesă de domino pe clădirea miniaturală pe care o făcuse. Era incredibil de bine construită și avea coloane în față, ca un templu. „Eu o să fug de-acasă.“

N-aveam nicio îndoială că vorbea serios. Eram uimit de siguranța ei.

Apoi unchiul Frederick a apărut în prag. Avea pumnii strânși. Expresia lui sumbră contrasta cu renul zâmbitor de pe puloverul pe care îl avea pe el. „Annabeth, plecăm.“

Annabeth s-a uitat la mine. Ochiul ei cenușii erau un pic prea fioroși pentru o elevă în clasa întâi. „Ai grijă de tine, Magnus.“

Cu o mișcare din deget, a dărâmat templul din piese de domino.

A fost ultima dată când am văzut-o.

După aceea zi, mama a fost de neclintit: „Ne ținem departe de unchiul tău. Mai ales de Randolph. Nu-i voi da ce-și dorește. Niciodată.“

Nu mi-a explicat ce-și dorea Randolph sau pentru ce se certase cu Frederick și Randolph.

„Ai încredere în mine, Magnus. Dacă stăm prin preajma lor... e prea periculos.“

Aveam încredere în mama. Nici după moartea ei n-am luat legătura cu rudele mele.

Acum, dintr-odată, mă căutau.

Randolph locuia în oraș, dar, din câte știam, Frederick și Annabeth locuiau tot în Virginia. Și totuși, iată-i aici, împărțind fluturași cu numele și fotografia mea. Oare de unde făcuseră rost de o fotografie cu mine?

Îmi vâjâia capul atât de tare, încât am ratat o parte din discuția lor.

— ...ca să-l găsim pe Magnus, a spus unchiul Frederick. Și-a scos smartphone-ul. Randolph se află la adăpostul din South End. Spune că fără succes. Ar trebui să încercăm la adăpostul pentru tineri de pe cealaltă parte a parcului.

— De unde știm că Magnus mai trăiește? a întreat Annabeth cu tristețe. După *doi ani!* Poate zace înghețat în vreun șanț!

Într-un fel eram tentat să sar de unde mă ascundeam și să strig: „TA-DA!“

Deși trecuseră zece ani de când o văzusem pe Annabeth, nu-mi plăcea s-o văd necăjită. Dar după atâta timp petrecut pe stradă, învățasem pe calea cea grea: nu te arunca niciodată cu capul înainte până nu înțelegi ce se întâmplă.

— Randolph e convins că Magnus trăiește, a spus unchiul Frederick. E undeva în Boston. Dacă chiar e în pericol...

Au luat-o spre strada Charles, și sunetul vocilor lor a fost purtat de vânt.

Tremuram, dar nu de frig. Îmi venea să fug după Frederick, să-l abordez și să-i cer să-mi spună ce se întâmplă. De unde știa Randolph că încă eram în oraș? De ce mă căutau? În ce fel îmi era viața pusă în pericol mai mult decât în orice altă zi?

Dar nu m-am luat după ei.

Mi-am amintit ultimul lucru pe care mi-l spusese mama. Mă codisem să folosesc scara de incendiu, s-o părăsesc, dar ea m-a prins de mâini și m-a privit în ochi. „Magnus, fugi! Ascunde-te. Să n-ai încredere în nimeni. O să te găsească eu. Orice ai face, nu-i cere ajutorul lui Randolph.“

Apoi, înainte să ies pe fereastră, ușa apartamentului a fost făcută țândări. Din beznă au apărut două perechi de ochi albaștri strălucitori...

Am alungat amintirea și m-am uitat cum unchiul Frederick și Annabeth se îndepărtau, luând-o spre est, spre parcul Common.

Unchiul Randolph... Din cine știe ce motiv, luase legătura cu Frederick și Annabeth. Îi făcuse să vină în Boston. În tot acest timp, Frederick și Annabeth nu știuseră că mama a murit, iar eu am dispărut. Părea imposibil, dar dacă era adevărat, de ce le spusese Randolph tocmai acum?

Exista un singur mod de-a obține răspunsuri fără să fiu nevoit să mă întâlnesc cu el. Casa lui din oraș era în Back Bay, o plimbare scurtă de unde mă aflam. Din ce spusese Frederick, Randolph nu era acasă. Era undeva în South End, căutându-mă.

Cum nimic nu se compară cu o spargere dacă vrei să-ți începi ziua în mod plăcut, am hotărât să-i fac o vizită.